

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Er/516/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417203928
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Tomáš Saraka
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2018:8417203928.1

Uznesenie

Okresný súd Kežmarok v exekučnej veci oprávneného: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739 proti povinnému: X. M., C.. XX.XX.XXXX, S. XXX XX U. Č.. XXX, o vymoženie 263,80 eur s príslušenstvom a trov exekúcie EX 8997/17 t a k t o

rozhodol:

Žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Oprávnený podal dňa 06.03.2017 na Exekútorskom úrade vyššie menovaného súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému pre vymoženie pohľadávky vo výške uvedenej v záhlaví uznesenia. Ako exekučný titul oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označil Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, sp. zn.: SRSAspA 13485/16 z 10.10.2016 (ďalej len „Rozhodcovský rozsudok“).

2. Dňa 13.04.2017 bola súdu doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, Rozhodcovským rozsudkom označeným ako exekučný titul, Dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach z 08.09.2015, spotrebiteľskou rozhodcovskou zmluvou z 08.09.2015, Zmluvou o poskytovaní verejných služieb zo dňa 10.12.2012 s Dodatkom a faktúrami. Po výzve súdu oprávnený predložil tiež Zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 20.11.2014 s prílohami.

3. Podľa § 243h ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“), ak tento zákon v § 243i až 243k <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1995/233/20170401>> neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017.

4. Podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov (ďalej len "EP") súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) a § 39 ods. 4. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne aj vtedy, ak sa navrhuje vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý bol vydaný v konaní, v ktorom sa uplatňoval nárok zo zmenky a vyšlo najavo, že vymáhaný nárok vznikol v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou a nebolo prihliadnuté na neprijateľné zmluvné podmienky, obmedzenie alebo

neprípustnosť použitia zmenky, alebo rozpor s dobrými mravmi. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti je prípustné odvolanie.

5. Podľa § 44 ods. 3 EP súd pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom spore preskúma okrem súladu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňa podmienky ustanovené právnymi predpismi, či bolo rozhodcovské rozhodnutie v spotrebiteľskom spore vydané rozhodcom, ktorý bol v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, a pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, rozhodcovské rozhodnutie spĺňa náležitosti podľa osobitného predpisu) a či je vykonateľné. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená ktorákoľvek z podmienok podľa prvej vety, žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

6. Po prieskume vykonanom podľa citovaných zákonných ustanovení súd zistil nasledovné:

7. Z Rozhodcovského rozsudku zo dňa 10.10.2016, spisová značka SRSAspA 13485/16, ktorý oprávnený označil za exekučný titul vyplýva, že uvedeným rozsudkom bola žalovanému (teraz povinnému) uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi (teraz oprávnenému) sumu 263,80 eur, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 14,34 eur od 26.01.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 44,78 eur od 26.02.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,75 % ročne zo sumy 31,44 eur od 26.03.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,75 % ročne zo sumy 7,87 eur od 26.04.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 7,87 eur od 26.05.2013 do zaplatenia, úrok z omeškania 5,5 % ročne zo sumy 157,50 eur od 26.06.2013 do zaplatenia, trovy rozhodcovského konania a trovy právneho zastúpenia. Na predmetnom rozsudku je vyznačené, že nadobudol právoplatnosť dňa 13.02.2017 a vykonateľnosť dňa 16.02.2017. Z odôvodnenia citovaného rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd svoju právomoc na prejednanie a rozhodnutie veci založil na rozhodcovskej zmluve zo dňa 08.09.2015.

8. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoRSK“), v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa tohto zákona možno rozhodovať len spotrebiteľské spory, ohľadom ktorých možno uzatvoriť dohodu o urovaní, 1) vrátane sporov o určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je; naliehavý právny záujem na určení podľa tohto zákona má len spotrebiteľ.

9. Podľa § 3 ods. 1 a 2 ZoRSK spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je dohoda medzi dodávateľom a spotrebiteľom o tom, že spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú zo spotrebiteľskej zmluvy alebo s touto spotrebiteľskou zmluvou súvisia, rozhodne v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určený stály rozhodcovský súd zapísaný v zozname podľa § 18 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2014/335/20150101>> a určený v tejto spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov zmluvných strán.

(2) Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí byť písomná, obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy a nesmie obsahovať dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním. Písomná forma spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy je zachovaná aj vtedy, ak bola uzavretá elektronickými prostriedkami, ktoré umožňujú zachytenie jej obsahu a identifikáciu zmluvných strán, ktoré spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu uzavreli.

10. Podľa § 3 ods.3 ZoRSK Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva musí obsahovať

b) označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva.

11. Oprávnený svoj nárok uplatnený v rozhodcovskom konaní vyvodzoval zo Zmluvy o pripojení č.105905788Z112 ktorú uzavrel jeho právny predchodca, obchodná spoločnosť Slovak Telekom, a.s. (ďalej len „Zmluva o pripojení“) s povinným a z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej v rovnaký deň ako rozhodcovská zmluva, t.j. dňa 08.09.2015. Súd sa stotožňuje s právnym posúdením predmetného vzťahu rozhodcovským súdom ako spotrebiteľského vzťahu, zároveň však dodáva to, čo rozhodcovský súd zjavne opomenul a na čo vôbec neprihliadal, a síce že na predmetný spotrebiteľský vzťah je potrebné popri ustanoveniach Občianskeho zákonníka

o spotrebiteľských zmluvách a uznaní dlhu a pristúpení k záväzku aplikovať aj ustanovenia verejnoprávneho predpisu obsahujúceho kogentné ustanovenia na ochranu spotrebiteľa - zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

12. V danom prípade výsledkom prieskumu rozhodcovského rozsudku exekučným súdom je zistenie, že rozhodcovská zmluva na ktorej rozhodcovský súd založil svoju právomoc je neplatná, preto o spore medzi oprávneným a povinným vôbec nemal rozhodovať rozhodcovský súd, nebola daná jeho právomoc konať o nároku oprávneného, rozhodcovský rozsudok teda vydal neoprávnený orgán, preto nie je spôsobilým exekučným titulom na nariadenie exekúcie a preto súd žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nemohol vyhovieť a túto zamietol.

13. Zákonné ustanovenie § 44 ods. 2 a 3 Exekučného poriadku exekučnému súdu ukladá pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie povinnosť preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom. Súd v exekučných konaniach, v ktorých je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore, je vždy povinný skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky ustanovené v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku, t.j. či rozhodcovský rozsudok vydal rozhodca zapísaný v zozname rozhodcov oprávnených rozhodovať spotrebiteľské spory, či rozhodcovský rozsudok bol vydaný pred stálym rozhodcovským súdom, ktorý v čase spotrebiteľského rozhodcovského konania mal povolenie rozhodovať spotrebiteľské spory, ako aj to, či spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a rozhodcovský rozsudok spĺňajú podmienky podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Ak súd dospeje k záveru, že nie je splnená čo i len jedna z vyššie uvedených podmienok, žiadosť o udelenie poverenia zamietne.

14. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd ako prvé skúmal, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskom spore. Je nesporné to, z čoho vychádzal aj rozhodcovský súd, a síce, že zmluva o pripojení uzavretá medzi právnym predchodcom oprávneného a povinným je spotrebiteľskou zmluvou. Oprávnený ako právny nástupca pôvodného veriteľa odvodzuje svoj nárok voči povinnému z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ktorú dňa 08.09.2015 uzavrel s povinným a v ktorej je obsiahnuté vyhlásenie, že povinný uznáva (článok 2) čo do dôvodu a výšky záväzkov voči veriteľovi zo zmluvy číslo 105905788Z112 zo dňa 10.12.2012 a z tam uvedených faktúr. Táto dohoda má tiež vzhľadom na povahu jej strán spotrebiteľský charakter. Poukazujúc na uvedené skutočnosti je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v spotrebiteľskom spore a preto pred vydaním poverenia je potrebné skúmať, či sú kumulatívne splnené všetky podmienky uvedené v § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Jednou zo základných podmienok v zmysle § 44 ods. 3 Exekučného poriadku je, aby spotrebiteľská rozhodcovská zmluva spĺňala podmienky ustanovené právnymi predpismi. Takýmto právnym predpisom je prioritne zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Okrem toho rozhodcovskú zmluvu bolo potrebné preskúmať aj z toho hľadiska, či boli dodržané všeobecné náležitosti Občianskeho zákonníka pre platný právny úkon a či pri jej uzavretí dodávateľ dodržal povinnosti a rešpektoval zákazy stanovené verejnoprávnym predpisom slúžiacim na ochranu spotrebiteľa, a to zákonom o ochrane spotrebiteľa.

15. Podľa článku II spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom 3473265, podpísanej veriteľom dňa 05.08.2015, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto dohody, alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky z tejto dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov (najmä štatút a rokovací poriadok) a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu.

16. Prvým dôvodom, pre ktorý bolo potrebné zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia, je, že podľa názoru súdu spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nespĺňa podmienky ustanovené právnymi predpismi (§ 44 ods.3 Exekučného poriadku), konkrétne podmienku predpísanú v § 3 ods.3 písm. b) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, t.j. označenie spotrebiteľskej zmluvy alebo spotrebiteľských zmlúv, na spory z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva. Nemôže byť pochýb, tak ako to uviedol aj rozhodcovský súd, že záväzkovo-právny vzťah z ktorého boli vyvodzované nároky v rozhodcovskom konaní vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy o pripojení zo dňa 10.12.2012 a preto aj táto zmluva mala byť podľa názoru súdu označená v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve, čo sa nestalo. Keďže zo spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zo dňa 08.09.2015 jednoznačne vyplýva, že sa vzťahuje

na spory vyplývajúce výlučne z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a iné označenie spotrebiteľskej zmluvy v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve nie je uvedené, súd dospel k záveru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje správne uvedenú náležitosť upravenú v § 3 ods. 3 písm. b) zákone o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, absencia ktorej robí rozhodcovskú zmluvu absolútne neplatnou (k tomu pozri napr. Uznesenia Krajského súdu v Nitre sp.zn.6CoE/77/2019 alebo 1CoE/52/2019 týkajúce sa rovnako oprávneného).

17. Zo znenia spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy jednoznačne vyplýva, že táto dojednaná mala byť na rozhodovanie sporov z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 08.09.2015. Súd teda zameril svoj prieskum aj na túto dohodu. Vzhľadom na skutočnosť, že oprávnený svoj nárok voči povinnému vyvodzuje priamo z dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu viaže na spory vyplývajúce výlučne z tejto dohody (teda nie priamo zo spotrebiteľskej zmluvy o pripojení), súd preskúmal platnosť samotnej dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. V danom prípade oprávnený s povinným uzatvoril dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach v ten istý deň, keď uzatvoril aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Obidve zmluvy boli oprávneným vopred pripravené, povinný do ich znenia nemohol nijako zasiahnuť, vyplniť mohol len svoju adresu, miesto a dátum ich podpisu s podpisom. Samotná Dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach je pritom pripravená oprávneným tak, že ide dokument obsahujúci množstvo rôznych dojednaní (1. pristúpenie k záväzku, 2. uznanie záväzku, 3. forma splatenia záväzku, 5. doložka o mediácii, 4. záverečné ustanovenia). Súd sa preto absolútne nestotožňuje s tvrdením rozhodcu v rozhodcovskom rozsudku, že táto nepredstavuje z pohľadu dlžníka spotrebiteľa náročný úkon. Tu totiž boli do dohody vsunuté viaceré dojednania a automaticky k nej bola pripojená na podpis rozhodcovská zmluva, hoci z ničoho nevyplýva, žeby jej uzavretie si spotrebiteľ akokoľvek vymienil, vyžiadal a žeby toto sledovalo záujem spotrebiteľa. Keďže rovnaké dohody boli súdu predložené v množstve exekučných konaní s rôznymi povinnými, je zrejmé, že uzatvorenie dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach inicioval oprávnený (t.j. veriteľ), a nie povinný (t.j. dlžník). Je nemožné uveriť tomu, že by desiatky rôznych spotrebiteľov po rokoch svojej nečinnosti odrazu sami hromadne kontaktovali oprávneného za účelom uznávania svojich dlhov, pristupovania k záväzku a uzatvárania rozhodcovských zmlúv. Súd nespochybňuje, že je logická a legitímna snaha každého veriteľa o zabezpečenie svojho záväzku, tá však musí rešpektovať zákonné limity a nesmie sa diať spôsobom naplňajúcim znaky nekalej obchodnej praktiky, čo je podľa názoru súdu práve tento prípad. Pokiaľ povinnému bola zároveň s dohodou o uznaní záväzku naraz predložená k podpisu spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a množstvo ďalších dojednaní v dohode o uznaní, potom bolo na oprávnenom, aby preukázal že si ju povinný individuálne dojednal, vymienil, že nebola mu oprávneným podsunutá spolu s dohodou o uznaní. V ustanovení § 53 ods.3 Občianskeho zákonníka je zakotvená vyvrátiteľná právna domnienka, že každá zmluva medzi spotrebiteľom a dodávateľom sa nepovažuje - pokiaľ nie je poskytnutý dôkaz o opaku - za dojednanú individuálne, ale sa považuje za štandardnú (adhéznu) zmluvu. Túto domnienku nie je povinný vyvracať spotrebiteľ, ale dodávateľ. Rovnako čl.3 ods.4 smernice 93/13/EHS zakotvuje, že keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že zmluvnú podmienku dojednal individuálne, dôkaz tohto tvrdenia zaťažuje predajcu alebo dodávateľa na čo v prípade sporu musí prihliadať aj súd. Podporne vid' napr. komentár k § 53 Občianskeho zákonníka autorov JUDr. Imrich Fekete, CSc. JUDr. Martina Feketeová, Občiansky zákonník, prehľadný komentár, EPOS, Bratislava 2012 strana 197 z ktorého súd citoval. Oprávnený nepredložil žiaden dôkaz, žeby spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu dojednal s povinným individuálne, že táto nebola podsunutá povinnému k podpisu spolu s úkonom, ktorý mal byť hlavným predmetom jeho záujmu. Súd pripomína oprávnenému, že hodnotenie takéhoto jeho konania ako nekalej obchodnej praktiky nie je hodnotením len tunajšieho súdu, ale množstva súdov naprieč republikou, ktoré po samostatnom, dôslednom, na sebe nezávislom preskúmaní rovnakých dohôd oprávneného dospeli k rovnakým záverom, čo súd uvádza s poukazom na princíp právnej istoty v právnom štáte (vid' napr. uznesenia Krajského súdu v Nitre sp.zn.1CoE/52/2019 alebo 5CoE/20/2020 či 6CoE/53/2019 alebo Krajského súdu v Prešove sp.zn.19CoE/24/2020 či 2CoE/36/2019 či Krajského súdu v Banskej Bystrici 2CoE/126/2018). Súd preto je toho názoru, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepožíva právnu ochranu v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práva oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Konanie oprávneného nevykazuje znaky čestnosti. Súd má za to, že oprávnený využil najmä omyl a nevedomosť povinného ako spotrebiteľa, čím došlo k výraznej nerovnosti zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súdu z jeho činnosti je známe, že oprávnený rovnakým spôsobom uzatvoril dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach spolu s rozhodcovskou

zmluvou s veľkým počtom spotrebiteľov. Súd konanie oprávneného v daných okolnostiach pri uzavretí dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach a spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 7 ods.2 a § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Keďže spôsob, akým došlo k uzavretiu vyššie uvedených dohôd je v rozpore s dobrými mravmi, súd považoval rozhodcovskú zmluvu za absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Rozpor s dobrými mravmi je rozporom s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie.

18. Oprávnený uzatvoril s povinným dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ako aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu ten istý deň, pričom obidve zmluvy boli vopred pripravené a povinný ako spotrebiteľ nemohol meniť ich obsah a zmluvné dojednania. Dôkaz individuálneho vyjednaní spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, teda jej „nevnútenia“ spotrebiteľovi oprávnený nesúci dôkazné bremeno nepredložil. Vzorové tlačivá týchto právnych úkonov nasvedčujú tomu, že ak povinný chcel s oprávneným uzatvoriť dohodu o uznaní záväzku, bol de facto nútený okrem uznania dlhu aj uzatvoriť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu. Súd je toho názoru, že oprávnený bol ten, kto využil nevedomosť spotrebiteľa a inicioval uzatvorenie vyššie označených zmlúv, a to s cieľom zabezpečiť pre seba právne isté postavenie (predĺženie premlčacej doby a možnosť prejednať spor namiesto všeobecného súdu pred rozhodcovským súdom) na úkor povinného. Rozhodcovský súd napriek jemu výslovne zákonom uloženú povinnosť (§ 28 ods.6 ZoSRK) aj bez návrhu spotrebiteľa preskúmať, či vymáhaný nárok nie je založený na neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo na zmluvnom dojednaní, ktoré je v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a prihliadať aj na iné dôvody neplatnosti právneho úkonu, na ktoré by súd prihliadal aj bez návrhu tak neurobil. Zo šablónovitého a formulárového odôvodnenia jeho rozsudku (čo okrem toho, že s rovnakým odôvodnením sa súd stretol v mnohých prípadoch dokazuje aj to, že napríklad v súvislosti so zmluvou o pripojení citoval nesprávny zákon č.610/2003 Z.z., hoci táto uzavretá bola v roku 2012 podľa zákona č.351/2011 Z.z. čo je v nej výslovne uvedené) vyplýva, že rozhodcovský súd konanie oprávneného vôbec nepodrobil kontrole podľa zákona č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Bez uzavretia uvedených dohôd by sa pritom oprávnený v čase, kedy podával návrh na začatie rozhodcovského konania (dňa 06.07.2016) na všeobecnom súde žiadneho plnenia nedomohol, keďže v tom čase bolo účinné a súd v tom čase musel by aplikovať ustanovenie § 5b zákona o ochrane spotrebiteľa v zmysle ktorého by súd musel prihliadnuť ex offo na premlčanie (posledná z faktúr splatná bola dňa 25.06.2013) a žalobu oprávneného v tom čase zamietnuť.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 13. októbra 2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3 z roku 2012 pod por. č. 46 zaujal stanovisko, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Vychádzal pritom z jednotného názoru súdnej praxe, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie, sa exekučný súd v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zaoberá tým, či rozhodnutie (alebo iný titul) uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie bolo vydané v súlade so zákonom, t.j. či bolo vydané orgánom s právomocou na jeho vydanie a či z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisoch ide o rozhodnutie (iný titul) vykonateľné tak po stránke formálnej (z pohľadu právneho predpisu upravujúceho konanie, v ktorom bolo vydané), ako aj materiálnej (z aspektu obsahových náležitostí rozhodnutia - jednak určitosť, zrozumiteľnosť, a presnosť označenia subjektov práv a povinností, jednak vyjadrenia uloženej povinnosti, ktorá sa má nútené vykonať).

20. Exekučný súd je teda už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie oprávnený posúdiť, či oprávneným označený exekučný titul (ne) bol vydaný k tomu kompetentným orgánom. Význam tohto oprávnenia tkvie v tom, že ak exekučný titul vydal orgán, ktorý k tomu nemal právomoc, ide o rozhodnutie ničotné, nevyvolávajúce žiadne právne účinky. Takéto rozhodnutie nespĺňa predpoklad materiálnej vykonateľnosti (záväznosti) a na jeho základe nemožno preto viesť nútený výkon rozhodnutia. Osobitosť postavenia rozhodcovského súdu spočíva medzi iným v tom, že jeho právomoc vec prejednať a rozhodnúť sa odvodzuje od rozhodcovskej zmluvy. Predpokladom právomoci rozhodcovského súdu je teda platné uzavretie rozhodcovskej zmluvy medzi zmluvnými stranami, a to či už vo forme osobitnej zmluvy alebo rozhodcovskej doložky. Ak teda právomoc rozhodcovského súdu je závislá od existencie platnej rozhodcovskej zmluvy a exekučný súd

má povinnosť v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, okrem iného, zisťovať rozpor exekučného titulu so zákonom, t. j. aj to, či bol vydaný orgánom s právomocou na jeho vydanie, je logické, že exekučný súd musí pri tomto zisťovaní posúdiť nielen to, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami vôbec uzavretá, ale aj to, či bola uzavretá platne. Iba platná rozhodcovská zmluva môže totiž založiť právomoc rozhodcovského súdu na jej základe určitú vec prejednať a rozhodnúť; absolútna neplatnosť právneho úkonu má za následok, akoby právny úkon nebol nikdy uzavretý.

21. V súvislosti s takýmto uznaním a rozhodcovskou zmluvou Krajský súd v Nitre tiež uviedol (vid' bod 24 odôvodnenia vyššie citovaného uznesenia), cit „spotrebiteľská rozhodcovská zmluva bola podpísaná v rovnaký deň, ako dohoda o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, od ktorej ďalej oprávnený odvodzuje svoj nárok voči povinnému. Uvedená dohoda je tlačivo, ktoré obsahuje uznanie záväzku a podpísaním takéhoto tlačiva si zhoršil spotrebiteľ svoje postavenie, nakoľko uzatvorenie takejto dohody privodí spotrebiteľovi značnú ujmu. Text uznania záväzku a údaje, ktoré sú uvádzané v dohode, už boli vopred pripravené, napísané a oprávnenému išlo predovšetkým o to, aby povinná podpísala uznanie záväzku. Ustanovenia na ochranu spotrebiteľa je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní takejto dohody došlo zo strany oprávneného k nekalej obchodnej praktike“.

22. Konanie pred rozhodcovským súdom inicioval veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe a určil, že vec predložená bude rozhodcovskému súdu so sídlom na opačnom konci republiky ako je bydlisko povinného. Možnosť povinného nepriať návrh na pristúpenie k rozhodcovskej zmluve bola podľa názoru súdu len iluzórnou, formálnou možnosťou, pretože je nepochybné, že povinný rozhodcovskú zmluvu dostal spoločne s dohodou o pristúpení k záväzku a uznaní dlhu, obe boli vopred pripravené, s predtlačným textom a ručne boli následne len dopísané údaje o povinnom. Takto vypísané tlačivá nie je možné považovať za individuálne dojednané zmluvné podmienky, a to ani v prípade rozhodcovskej zmluvy.

23. Pri právnom posudzovaní predmetného vzťahu, t.j. či neexistuje rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, súd vychádzal nielen z vnútroštátnych právnych noriem, ale aj z noriem európskeho práva. V tejto súvislosti je žiaduce poukázať na smernicu Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá nadobudla účinnosť dňa 21.04.1993 (ďalej len "smernica").

24. Predmetná smernica musí byť vykladaná v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má za týmto účelom k dispozícii potrebné informácie o právnom a skutkovom stave, i bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, či je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné previesť také posúdenie v rámci obdobných podobných riadení na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prislúcha tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný.

25. Podľa článku 6 odseku 1. smernice, členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok.

26. Podľa článku 2 písm. a) smernice, na účely tejto smernice „nekalé podmienky“ znamenajú zmluvné podmienky definované v článku 3.

27. Podľa článku 3 odseku 1. smernice, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

28. Podľa článku 3 odseku 3. smernice, príloha obsahuje indikatívny a nevyčerpávajúci zoznam podmienok, ktoré môžu byť považované za nekalé.

29. V zmysle prílohy smernice 93/13/EHS ods.1 písm. q), podmienkou, ktorá sa môže považovať za nekalú, je podmienka, ktorej zmyslom alebo účinkom je: neposkytnúť spotrebiteľovi právo alebo mu brániť v uplatňovaní práva podať žalobu alebo podať akýkoľvek iný opravný prostriedok, najmä vyžadovať od spotrebiteľa, aby riešil spory neupravené právnymi ustanoveniami výhradne arbitrážou, nevhodne obmedzovať prístup k dôkazom alebo ukladať mu povinnosť dôkazného bremena, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, malo spočívať na inej zmluvnej strane.

30. Je nelogické a vylúčené, aby spotrebiteľ, ak by mal vedomosť o stave veci, mal záujem na uznaní dlhu, tým aj na predĺžení premlčacej lehoty a dojednaní právomoci rozhodcovského súdu na druhom konci republiky. Uzatvorenie dohody je v rozpore s dobrými mravmi a spotrebiteľ ním zhoršil svoje zmluvné postavenie, pričom uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je aj v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 OZ.

31. V zmysle zmluvných dojednaní si spotrebiteľ nemohol nijakým spôsobom presadiť príslušnosť inak príslušného súdu v zmysle občianskoprávných predpisov, nakoľko v predtlačенých podmienkach, t.j. v podmienkach individuálne nedojednaných, bol už dopredu určený rozhodcovský súd a to bez toho, aby na určení iného súdu (dokonca aj všeobecného súdu) mal povinný ako spotrebiteľ akýkoľvek vplyv. Pre spotrebiteľov bolo pritom významné i ustanovenie § 87 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy, v zmysle ktorého si spotrebiteľia v rámci riešenia veci pred súdom môžu na konanie vybrať aj súd s príslušnosťou v mieste ich bydliska.

32. V prípade ak dodávateľ podá prvú žalobu na rozhodcovskom súde, spotrebiteľ je povinný podrobiť sa právomoci rozhodcovského súdu, a to aj v prípade, ak by neskôr sám chcel podať voči dodávateľovi žalobu na všeobecný súd. Tým je spotrebiteľovi fakticky odňatá možnosť brániť sa v sporoch zo spotrebiteľskej zmluvy pred všeobecným súdom. Takúto Rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za platne uzatvorenú, nakoľko v prípadoch, ak je žalobcom dodávateľ, nie je spotrebiteľovi umožnené brániť sa mimo rozhodcovského súdu, čo sťažuje prístup povinného ako spotrebiteľa k spravodlivosti a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Rozhodcovskú zmluvu si povinný ako spotrebiteľ osobitne nevyjednal. Povinný ako spotrebiteľ mohol len formulárovú zmluvu ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým jej podmienkam.

33. Súd sa pri svojej činnosti pravidelne stretáva s rozhodcovskými zmluvami uzatváranými oprávneným s rôznymi spotrebiteľmi a stretáva sa v takýchto prípadoch často s argumentáciou snažiacou sa presvedčiť súd o jej individuálnom vyjednaní argumentom, že rozhodcovská zmluva tu bola uzatvorená na samostatnej listine, teda nebola súčasťou všeobecných podmienok, že bola spotrebiteľom priamo podpísaná a že spotrebiteľ bol o všetkých jej dôsledkoch poučený a že táto nebola podmienkou uzavretia samotnej zmluvy. Táto argumentácia ale neobstojí. Súd sa prakticky dennodenne stretáva s týmito rozhodcovskými zmluvami a je nemožné uveriť tomu, že by desiatky rôznych spotrebiteľov nezávisle od seba pri "individuálnom" dohodovaní rozhodcovskej zmluvy prejavili presne takú istú individuálnu vôľu pokiaľ ide o jej vyjednané znenie, výber rozhodcovského súdu, ktorým je vždy rovnaký rozhodcovský súd so sídlom v Bratislave a vôbec celkové dojednanie rozhodcovskej zmluvy ktoré je vždy totožné.

34. Veriteľ by mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Keďže oprávnený na tunajšom súde inicioval množstvo podobných exekučných konaní, kde právomoc rozhodcovského súdu bola založená na rovnakej rozhodcovskej zmluve, súdu z jeho činnosti je známe, že je to práve a výlučne (s iným prípadom sa súd zatiaľ nestretol) veriteľ kto iniciuje konanie pred rozhodcovským súdom. Sám veriteľ, ktorý zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej podobe, jednostranne určil, komu, resp. ktorému rozhodcovskému súdu, bude vec predložená. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy je potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to aj v nadväznosti na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (C-240/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00, C -243/08, C-168/05). 11. Rozhodcovskú zmluvu preto súd vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

35. Ako už súd uviedol, rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa si vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Vznik rozhodcovskej zmluvy vyžaduje individuálne rozhodnutie spotrebiteľa o tom, že si vymieňuje rozhodcovské konanie, a to preukázateľne. Na preukázanie, že v rámci kontraktácie došlo k naplneniu zákona, a teda že s odbornou starostlivosťou príslušný zamestnanec oprávneného najprv poučil povinného a nechal mu priestor na rozhodnutie a voľbu nepostačuje páriadkové vopred predtlačené poučenie v rozhodcovskej zmluve ak táto je predložená povinnému spolu s inou listinou. Rozhodcovská zmluva je neprijateľná, pretože nebola spotrebiteľom (povinným) osobitne vyjednaná a núti spotrebiteľa (povinného) sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. Dojednanie neprijateľnej rozhodcovskej zmluvy uvedeným spôsobom sa prieči dobrým mravom. Dojednanie rozhodcovskej zmluvy je neprijateľnou podmienkou v zmysle ustanovenia § 53 Občianskeho zákonníka, nakoľko sa povinný ako spotrebiteľ nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti a táto situácia vedie povinného k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené oprávneným bez toho, aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah.

36. Je treba zdôrazniť, že Európska únia vzhľadom na význam ochrany spotrebiteľa a v záujme vyššej kvality života ľudí podporuje v rozhodcovských veciach zbavenie účinku rozhodcovského rozsudku v záujme dosiahnutia ochrany spotrebiteľa pred neprijateľnými podmienkami, a to aj keď spotrebiteľ v rozhodcovskom konaní nenamietal rozhodcovskú doložku s poukazom na tzv. geografickú neprijateľnosť miesta konania (Rozsudok Súdneho dvora EÚ C-240/98-C-244/98 Océano Grupo Editorial, tiež C-40/08 Asturcom).

37. V stanovisku Súdneho dvora vo veci Pannon GSM Zrt. proti Erzsébet Sustikné Győrfi, bod 40 sa konštatuje, že vopred stanovená podmienka v zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a dodávateľom v zmysle smernice 93/13/EHS, ktorá nebola individuálne dojednaná a ktorá priznáva právomoc pre všetky spory vyplývajúce zo zmluvy súdu, v obvode ktorého sa nachádza sídlo predajcu alebo dodávateľa, spĺňa všetky podmienky, aby mohla byť z hľadiska citovanej smernice kvalifikovaná ako nekalá. Takúto kvalifikáciu by teda spĺňalo už len samotné dojednanie, že príslušným súdom na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy je všeobecný súd, v obvode ktorého má dodávateľ sídlo (nie všeobecný zákonný súd spotrebiteľa), čo je omnoho menej závažné ohrozenie práv spotrebiteľa ako založenie príslušnosti arbitrážneho súdu.

38. Uvedené závery exekučného súdu potvrdzuje aj názor Krajského súdu v Prešove vyslovený v podobnom prípade, ktorý vo svojom uznesení sp. zn.: 20CoE/20/2019 uviedol „Rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na predtlačenom formulári v čase uzatvorenia dohody o uznaní záväzku a oprávnený ničím nepreukázal individuálny charakter tohto dojednania. Občiansky zákonník účinný od 01.01.2008 do 31.12.2014 za neprijateľnú podmienku v ust. §53 ods. 4 písm. r považoval aj dojednanie vyžadujúce v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.“ Rozhodcovskú zmluvu v predmetnej veci si povinný osobitne nevyjednal. Mohol len zmluvu ako celok odmietnuť alebo sa podrobiť rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ ako prvý. Neprijateľná rozhodcovská doložka sa prieči dobrým mravom a výkon práv a povinností z takejto doložky odporuje dobrým mravom. Preto boli splnené podmienky na zastavenie exekúcie podľa § 45 ods. 1 písm. c/ ods. 2 ZoRK.“

39. V tejto súvislosti exekučný súd poukazuje i na stanovisko schválené dňa 27.09.2010 na spoločnom rokovaní občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove sa (okrem iného) uvádza „Zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve uzavretej po 31.12.2007 alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenia pre exekútora. O takúto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Súdu nič nebráni postupovať obdobne aj za stavu, že zmluva bola uzavretá pred 01. januárom 2008.“

40. Rozhodcovské konanie sa uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán a takýto rozhodcovský rozsudok, ktorý bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania, nemôže byť spôsobilým exekučným titulom na výkon exekúcie. Neplatná rozhodcovská zmluva totiž nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, a preto rozhodcovský rozsudok je nulitný a ako exekučný titul je neúčinný. Tým je daný rozpor exekučného titulu so zákonom, čo je aj dôvodom na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

41. Vzhľadom na skutkové okolnosti, ktoré boli preukázané vykonaným dokazovaním, dospel súd k záveru, že v danom prípade by uznanie a výkon vyššie uvedeného rozhodcovského rozsudku bolo v rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa.

42. Koniec koncov, uvedené závery pokiaľ ide o nemožnosť akceptovať takúto rozhodcovskú zmluvu a dohodu o uznaní už pre oprávneného nemôžu byť nijako nové či prekvapivé. Majúc na pamäti princíp právnej istoty v právnom štáte súd poukazuje na to, že týmto rozhodnutím sa nijako neodchyľuje od svojej doterajšej, ustálenej rozhodovacej činnosti, keď aj v množstve iných obdobných exekučných vecí oprávneného žiadost' o udelenie poverenia z úplne rovnakých dôvodov zamietol, pričom na základe odvolaní oprávneného boli uvedené rozhodnutia Krajským súdom v Prešove potvrdené, vid' napr. uznesenie tunajšieho súdu sp.zn.10Er/669/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn.28CoE/24/2019, alebo uznesenie sp.zn.10Er/515/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn.12CoE/21/2019 alebo uznesenie sp.zn.10Er/348/2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp.zn.5CoE/24/2019.

43. Súd v tejto súvislosti do pozornosti oprávneného dáva tiež jeho sa týkajúce aktuálne uznesenie Krajského súdu v Prešove sp.zn.5CoE/2/2021 zo dňa 25.02.2021 kde ten s obranou oprávneného produkovanou v odvolaní sa nestotožnil a potvrdil uznesenie prvoinštančného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia vychádzajúce z obdobného skutkového a právneho stavu.

44. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia a zamietol žiadost' súdneho exekútora o udelenie poverenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 373 ods. 4 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.